

Sygn. akt I Ca 145/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Arkadiusz Kuta

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Z. (1)

przeciwko K. K.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 30 grudnia 2014 r. sygn. akt I C 449/14

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 145/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Iławie w sprawie o sygn. akt I C 449/14 z powództwa J. Z. (1) przeciwko K. K. o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji w pkt 1 zwolnił od egzekucji ciągnik widłowy S. A (...), rok produkcji 2001, o numerze rejestracyjnym (...), zajęty w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie M. G. w sprawie Km (...), zaś w pkt 2 w pozostałej części powództwo oddalił. Nadto w pkt III nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie kwotę 1175 zł tytułem części opłaty sądowej oraz w pkt IV postanowił nie obciążać powódki kosztami procesu.

Wyrok ten zapadł na podstawie następującego stanu faktycznego i rozważań co do zastosowanych przepisów prawa:

Powódka J. Z. (1) wniosła przeciwko pozwanemu K. K. powództwo o zwolnienie od egzekucji komorniczej naczepy W. P. (...) rok produkcji 2000, nr rej. (...) oraz ciągnika siodłowego S. (...) rok produkcji 2001, nr rej. (...), zajętych w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km (...) prowadzonym przez Komornika Sądowego w I., M. G., na wniosek pozwanego K. K. oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że Komornik Sądowy dokonał zajęcia komorniczego w/w ruchomości, o czym zawiadomił pełnomocnika dłużnika. Pełnomocnik zawiadomił wówczas komornika o prawach osób trzecich do tych ruchomości. Powódka jest bowiem współmałżonką dłużnika J. Z. (2), a ich stosunki majątkowe małżeńskie pozostają na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej. Powódka podkreśliła, że wierzyciel nie przedłożył tytułu wykonawczego przeciwko powódce, a prowadzi egzekucję z ruchomości, których powódka jest współwłaścicielką.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka J. Z. (1) zawarła związek małżeński z dłużnikiem, J. Z. (2) w dnia 29 grudnia 2001r. Małżonek powódki prowadzi od dnia 01 kwietnia 2001r. działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) J. Z. (2). Ponadto - wspólnie z K. Z. - prowadzi Zakład (...) spółkę cywilną K. Z., J. Z. (2).

Ustalono dalej, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej Zakładu (...) J. Z. (2) w dniu 20 października 2010r. dokonał zakupu ciągnika siodłowego S. (...), który został zarejestrowany na jego nazwisko, pod numerem rejestracyjnym (...), w dniu 25 października 2010r.

Ustalono także, że Zakład (...) spółka cywilna K. Z., J. Z. (2) w dniu 16.10.2006r. dokonała zaś zakupu naczepy W. P. (...), rok produkcji 2000, która została zarejestrowana w dniu 04 grudnia 2006r. na nazwisko K. Z., pod numerem rejestracyjnym (...).

Następnie przyjęto, że Komornik Sądowy przez Sądzie Rejonowy w Iławie M. G. protokołem z dnia 10 marca 2014r. dokonał zajęcia ruchomości w postaci naczepy W. P. (...), rok produkcji 2000, o numerze rejestracyjnym (...), a ponadto protokołem z dnia 15 marca 2014r. dokonał zajęcia ciągnika siodłowego S. (...) numerze rejestracyjnym (...). Następnie pismem z dnia 28 kwietnia 2014r. Komornik zawiadomił powódkę J. Z. (1) o dokonanym zajęciu w/w ruchomości.

Sąd Rejonowy wskazał, że w jego ocenie, zgromadzone w sprawie dowody w postaci dowodów rejestracyjnych, faktur zakupu zajętych pojazdów oraz nadesłanych przez Urząd Skarbowy w I. informacji nie budziły żadnych wątpliwości i w pełni zasługiwały na wiarę tym bardziej, iż żadna ze stron nie kwestionowała wiarygodności tych dowodów.

Wskazano, że zgodnie z treścią art. 33 pkt 3 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej podlegającej odrębnym przepisom. Przepis art. 33 k.r.o. stanowi przepis szczególny względem art. 31 k.r.o. Zgodnie z treścią art. 33 k.r.o., w skład majątku osobistego wchodzi tylko wymienione w nim składniki. Jest to więc katalog zamknięty i wyczerpujący. Pozostałe przedmioty, niewymienione w art. 33 k.r.o., nie wchodzi do majątku osobistego, ale do majątku wspólnego i tak też należy zawsze rozstrzygać pojawiające się w tej mierze wątpliwości.

Zgodnie z cytowanym wyżej przepisem, prawa wspólnika i inne prawa wynikające ze wspólności łącznej wchodzi – jak podkreślił Sąd Rejonowy - do majątku osobistego małżonka. Są to prawa podlegające wspólności łącznej innej, niż wspólność majątkowa małżeńska. W konsekwencji do majątku osobistego należą te wszystkie prawa małżonka, które przysługują mu jako (...) spółki (...) się to po pierwsze, do wypadku, gdy tylko jedno z małżonków jest wspólnikiem w takiej spółce, po drugie, do sytuacji, w której każde z małżonków jest wspólnikiem w innej spółce cywilnej. W tych sytuacjach prawa związane z udziałem w każdej ze wskazanych spółek należą do majątku osobistego każdego z małżonków, będących wspólnikiem w danej spółce. Jednym z ważnych celów tej regulacji jest zapewnienie małżonkowi - wspólnikowi pełnej swobody w wykonywaniu praw związanych z udziałem w spółce. Ważnym powodem jest także konieczność zapewnienia ochrony integralności spółki oraz praw innych wspólników. Wskazane prawa majątkowe należą do majątku osobistego małżonka, będącego wspólnikiem, niezależnie od tego, z jakiego majątku zostały nabyte. Prawa te nie mogą być włączone do majątku wspólnego .

W związku z powyższymi rozważaniami Sąd Rejonowy przyjął, że naczepa W. P. (...) - jako zakupiona do majątku spółki cywilnej - nie wchodzi w skład majątku, stanowiącego wspólność małżeńską powódki i jej małżonka, J. Z. (2), a stanowi majątek osobisty J. Z. (2). Zatem w tym zakresie powództwo J. Z. (1) było bezskuteczne i podlegało oddaleniu.

Co do ruchomości w postaci ciągnika siodłowego S. A 4x2, to podkreślono, że została ona zakupiona w trakcie trwania związku małżeńskiego, w ramach prowadzonej przez J. Z. (2) działalności gospodarczej i - z mocy art. 31 k.r.o. - stanowi wspólność małżeńską powódki i jej męża. Katalog włączeń z majątku małżeńskiego, określony w art. 33 k.r.o., ma bowiem charakter zamknięty i nie podlega jakimkolwiek rozszerzeniom. W związku z tym, dla skutecznego prowadzenia przez pozwanego egzekucji komorniczej przeciwko temu składnikowi majątku małżeńskiego, niezbędna jest klauzula wykonalności przeciwko powódce. Pozwany – wierzyciel K. K. nie wykazał się posiadaniem takiej klauzuli, dlatego też w tej części powództwo było w ocenie Sądu I instancji zasadne.

Powódka na ostatniej rozprawie wskazała, że wartość naczepy W. P. (...) zamyka się kwota 3.500 zł (taka wartość została również przyjęta przez Komornika Sądowego), a zatem wartość ciągnika wynosi 23.500 zł.

Z uwagi na to, że powódka została zwolniona z kosztów sądowych i nie uiściła od wniesionego powództwa opłaty sądowej, Sąd Rejonowy - w oparciu o art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - nakazał ściągnąć od pozwanego w zakresie przegranej części powództwa tytułem opłaty sądowej kwotę 1.175 zł (23.500 zł x 5%) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Hławie.

Mając na względzie fakt, że powódka w znacznej części wygrała swoje powództwo (w ponad 86%), Sąd orzekający - w oparciu o art.100 k.p.c. - nie obciążył jej kosztami procesu.

Z wyrokiem tym – co do jego pkt I nie zgodził się pozwany K. K..

Wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, polegające na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie w rezultacie tego dowolnych oraz błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu, że nabycie ciągnika siodłowego S. A 4x2 przez męża powódki, J. Z. (2), nastąpiło w ramach prowadzonej przez niego indywidualnej działalności gospodarczej, a nie w ramach działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach spółki cywilnej prowadzonej przez J. Z. (2) wspólnie z K. Z. pod firmą Zakład (...) K. Z., (...) spółka cywilna, przez co Sąd I instancji wadliwie zastosował art. 31 k.r.o. w tej sprawie uznając, iż ciągnik siodłowy S.(...)wchodzi w skład majątku wspólnego powódki i jej małżonka J. Z. (2), a nie do majątku wspólników spółki cywilnej Zakład (...) K. Z., J. Z. (2).

Mając na uwadze powyższe, pozwany wniósł o zmianę wyroku w pkt I i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia w tym zakresie.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew jego przekonaniu, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał zarówno trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, jak i ustaleń co do okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy. Sąd orzekający nie przekroczył w tym zakresie granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 233 § 1 k.p.c., a wydany na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wyrok – wbrew przekonaniu apelanta – odpowiada prawu. Sąd Okręgowy ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji przyjmuje więc za własne i stanowiące właściwą i wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że apelacja pozwanego nie zawierała nowych faktów i dowodów, a przedstawiona w niej argumentacja w żaden sposób nie poddała w wątpliwość, ani też nie zaburzyła logicznego ciągu ustaleń dokonanego przez Sąd I instancji, gdyż sprowadzała się jedynie do polemiki z trafnymi konkluzjami poczynionymi przez ten Sąd.

Zasadniczym i eksponowanym przez pozwanego w apelacji zarzutem był zarzut wadliwego ustalenia, komu przysługuje prawo własności ciągnika siodłowego S. A 4x2.

Sąd Rejonowy w tym zakresie ustalił bowiem, że ciągnik został zakupiony przez męża powódki, dłużnika pozwanego J. Z. (2) w ramach prowadzonej przez niego samodzielnie działalności gospodarczej, przez co wszedł on do majątku wspólnego powódki i jej męża. Tymczasem apelant kwestionował to ustalenie wskazując, że ciągnik ten stanowi majątek wspólników spółki cywilnej o nazwie Zakład (...) K. Z., J. Z. (2), przez co jest wyłączony z majątku wspólnego małżonków Z. i może być przedmiotem prowadzonej egzekucji w ramach postępowania egzekucyjnego Km(...).

Na okoliczność swojego stanowiska apelant wskazywał, że w jego ocenie, dłużnik J. Z. (2) nie prowadzi działalności gospodarczej w ramach dwóch przedsiębiorstw. Z danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika wprost, że dłużnik jest wspólnikiem spółki cywilnej, która dysponuje numerem NIP (...) i numerem REGON (...). Tym samym to, że J. Z. (2) jest przedsiębiorcą wpisanym do (...) nie oznacza wcale, że prowadzi on indywidualną działalność gospodarczą, niezależną od działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach spółki cywilnej (...). Dalej wskazano, że spółka ta zajmuje się „transportem drogowym towarów”, a więc działalnością, która jest uwidoczniła we wpisie (...) dotyczącym dłużnika. W ocenie apelanta, to przedsiębiorcy zakładający spółkę wpisują właśnie w zakresie (...) ten rodzaj działalności gospodarczej, którą zajmuje się prowadzona przez nich spółka cywilna. Nadto, spółka cywilna (...) istnieje od 1991r., a więc od tego samego roku, w którym J. Z. (2) rozpoczął działalność gospodarczą. Zdaniem apelanta, także sama powódka na rozprawie przyznała, że jej mąż prowadzi działalność gospodarczą wyłącznie wspólnie ze swoim bratem, K., co potwierdza, iż jedyną działalnością gospodarczą dłużnika jest ta, wykonywana w ramach spółki cywilnej. Także wskazanie jako miejsca wykonywania działalności gospodarczej przez J. Z. (2) jego adresu zamieszkania, oprócz adresu, pod którym mieści się siedziba spółki cywilnej, nie świadczy o tym, że faktycznie wykonuje on pod tym adresem jakąkolwiek działalność gospodarczą. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił także, zdaniem apelanta, z jakich powodów J. Z. (2) miałyby nabywać ciągnik siodłowy w ramach „własnej”, indywidualnej działalności w świetle faktu, że koszty jego używania obniżają uzyskany dochód w ramach prowadzonej spółki cywilnej. Wszystkie te okoliczności świadczą o tym, że – zdaniem pozwanego – pojazd ten stanowi jednak majątek spółki cywilnej, z którego to może przedmiotem być prowadzona egzekucja w ramach postępowania Km (...).

Pozwany nie ma racji. Nie wykazał on bowiem dowodami przed Sądem Rejonowym, by jego twierdzenie o wprowadzeniu ciągnika siodłowego od majątku spółki cywilnej (...) było wiarygodne. Nie naprowadził także na taki wniosek argumentami apelacji.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, wpisowi do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej: (...)) podlega m.in. numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer identyfikacyjny (...) spółek cywilnych, jeżeli przedsiębiorca zawarł umowy takich spółek. Jest to jednocześnie jedyne w art. 25 ust. 1 ustawy postanowienie dotyczące wpisu w sytuacji, gdy podmiot gospodarczy jest także wspólnikiem spółki cywilnej.

Zadaniem Sądu Okręgowego, zapis powyższy traktować należy jako wymagany tylko w takich wypadkach, w jakich przedsiębiorca prowadzi działalność w ramach spółki lub spółek cywilnych. Jednocześnie nie oznacza on, że uczynienie wpisu w ramach pkt 10 art. 25 ust. 1 ustawy wyklucza tym samym faktyczną możliwość prowadzenia przez przedsiębiorcę także indywidualnej działalności gospodarczej, obok prowadzonej już w ramach spółki (spółek) cywilnej.

Tak więc fakt, że J. Z. (2) umieścił w (...) informację o tym, że uczestniczy także w spółce cywilnej, nie świadczy jeszcze o tym, iż nie prowadzi indywidualnej działalności gospodarczej i to pod taką samą nazwą, pozbawioną jedynie oznaczenia odnoszącego się do spółki cywilnej. Używanie takich samych nazw dla różnych form prowadzonych przez jedną osobę przedsiębiorstw jest co prawda często mylące dla jej kontrahentów, lecz jest dozwolone. Nie można więc z tych okoliczności wyciągnąć wniosku, że dłużnik nie prowadzi także działalności indywidualnej, skoro wpisał się do ewidencji jako wspólnik spółki cywilnej.

Także wpisanie do (...) numeru (...) spółki cywilnej jest przez ustawę wymagane, gdy tymczasem nie jest wymagane wpisanie innych numerów tego typu dla wszystkich form działalności gospodarczych, prowadzonej przez dany podmiot. Tym samym nie można było uznać, że dłużnik winien też być umieszczyć w ewidencji numery NIP i REGON przedsiębiorstwa prowadzonego samodzielnie, chociaż niewątpliwie taki inny numer NIP dłużnik posiada. Wynika on np. z zawiadomienia dokonanego przez komornika o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat z dnia 06.06.2013r. (k. 48), z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. z dnia 26.11.2014r. (k. 78), czy pisma komornika o przekazaniu akt egzekucyjnych sądowi z dnia 27.05.2014r. (k. 22) i brzmi: (...), gdy tymczasem (...) spółki cywilny to (...).

Dalej, określenie przedmiotów wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności ((...)), zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 8 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, nie rozróżnia wpisów w tym zakresie odnoszących się do prowadzenia przed przedsiębiorcą działalności w ramach spółki cywilnej i samodzielnie. Tym samym, w przypadku, gdy dana osoba prowadzi ten sam rodzaj działalności w różnych formach prawnych, to ujawnienie jednokrotnie tej działalności odnosi się do wszystkich rodzajów aktywności przedsiębiorcy i stanowi tym samym wykonanie obowiązku nałożonego w/w przepisem ustawy. Z żadnych zaś zapisów ustawy nie wynika, by przedsiębiorca miał ujawniać przedmiot działalności w (...) tylko wtedy, kiedy prowadzi działalność gospodarczą wyłącznie w formie spółki cywilnej.

Także okoliczność, że dłużnik rozpoczął działalność gospodarczą od 1991r., kiedy to jakoby miała rozpocząć swoją działalność spółka cywilna (...), nie powoduje przyjęcia stanowiska apelanta co do tego, iż J. Z. (2) nie prowadzi samodzielnie działalności gospodarczej, za zasadne. Po pierwsze, z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego wynika, że J. Z. (2) i K. Z. prowadzą działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej już od 01.04.1987r. (k. 78), a nie od 1991r. Po drugie, fakt podjęcia działalności gospodarczej samodzielnie przez dłużnika nie musi być obecnie odnotowany w (...), skoro jako przedsiębiorca jest on już w ewidencji ujęty i to zwłaszcza w sytuacji, gdy w ramach indywidualnej działalności zajmuje się takim samym przedmiotem działalności, jak w ramach spółki cywilnej.

Nadto, wbrew twierdzeniom apelanta, wpis dwóch adresów prowadzenia działalności gospodarczej do (...) potwierdza stanowisko powódki, że jej mąż prowadzi działalność gospodarczą także jako samodzielny przedsiębiorca, a nie stanowisko pozwanego w tej kwestii. Jeden z ujawnionych adresów jest co prawda adresem spółki cywilnej, lecz okoliczność, iż drugi adres prowadzenia działalności jest tożsamy z miejscem zamieszkania dłużnika, nie uprawnia jeszcze do zanegowania z tego powodu faktu prowadzenia indywidualnego przedsiębiorstwa pod adresem tożsamym z miejscem zamieszkania jego właściciela. Twierdzenie takie jest zbyt daleko idące i wymagało dalszego dowodzenia, którego to jednak pozwany nie przeprowadził.

Dalej, wyjaśnienie powodu, z jakiego J. Z. (2) nabył ciągnik siodłowy jako samodzielny przedsiębiorca, należało – zgodnie z art. 6 k.c. – do pozwanego, który z wykazania tego faktu wywodził skutki prawne. To pozwany bowiem przeczył konieczności nabycia tego pojazdu indywidualnie przez dłużnika, więc do niego też należało zgłoszenie dowodu, chociażby z zeznań w charakterze świadka samego J. Z. (2), na okoliczność celowości tego zakupu przez dłużnika, a nie w ramach spółki cywilnej (...). Wniosku takiego jednak pozwany nie złożył, co powoduje, że jego twierdzenie o niecelowości używania pojazdu poza spółką cywilną (...) nie zostało wykazane.

Taka sama uwaga odnosi się do twierdzenia pozwanego, że koszty używania ciągnika obniżają obecnie uzyskany dochód w ramach prowadzonej spółki cywilnej. Podkreślenia wymaga, że wyjaśnienie, na podstawie jakiej umowy w ramach spółki cywilnej (...) był używany ten pojazd, należący do J. Z. (2), interesować winno pozwanego, który w ten sposób chciał przekonać sąd o pozorności umowy nabycia ciągnika w ramach indywidualnej działalności gospodarczej dłużnika. O tym zaś, że ciągnik był używany także przez spółkę cywilną, można twierdzić tylko na podstawie pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w I., który w piśmie z dnia 26 listopada 2014r. wskazał, że jedynie w miesiącu sierpniu 2011r. pojazd ten był wykorzystywany do prowadzonej działalności gospodarczej przez spółkę cywilną (...). Ewidencji środków trwałych spółki cywilnej urząd skarbowy nie posiadał, o czym poinformował sąd, lecz wiadomość ta nie pociągnęła za sobą dalszej inicjatywy dowodowej pozwanego, a była ona konieczna dla wykazania jego stanowiska procesowego w tej kwestii. Skoro tak, to na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie można było

jedynie zasadnie przyjąć, że spółka cywilna korzystała z pojazdu jedynie w miesiącu sierpniu 2011r., co nie pozwalało na przyjęcie dalej idącego wniosku, a mianowicie - iż ciągnik jest stale używany przez tę spółkę, a tym samym, że stanowi jej majątek.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew przekonaniu apelanta, także powódka wcale nie przyznała okoliczności, że jej mąż nie prowadzi indywidualnej działalności gospodarczej. Będąc informacyjnie słuchana wskazała jedynie, że ciągnik był zakupiony w ramach takiej właśnie działalności, a nie w ramach spółki cywilnej, zaś dłużnik wcześniej korzystał z tego pojazdu na podstawie umowy leasingu. Przyznała, że jej mąż prowadził inną działalność, niż w ramach spółki z bratem, ale ciągnikiem jeździł on sam. Tym samym, na podstawie wysłuchanie powódki także nie można było wyciągnąć wniosku, jakiego spodziewał się pozwany, że J. Z. (2) nie jest także indywidualnym przedsiębiorcą, a jedynie współnikiem spółki cywilnej.

Reasumując, wbrew twierdzeniom apelacji, ze zgromadzonego materiału dowodowego przez Sądem I instancji nie wynikało, że J. Z. (2) prowadzi działalność gospodarczą jedynie w ramach spółki cywilnej, co uprawniałoby przyjęcie, iż majątek w postaci przedmiotowego pojazdu wszedł do majątku współników spółki cywilnej (...). Stanowisko Sądu Rejonowego co do własności ciągnika było więc prawidłowe i nie wymagało korekty, a uprawniało ten Sąd do zwolnienia od egzekucji ciągnika widłowego S. (...), rok produkcji 2001, o numerze rejestracyjnym (...), zajętego w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Hławie M. G. w sprawie Km 2189/12.

Powyższe uznanie uzasadniało oddalenie apelacji przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.